

Arrest

nr. 28 313 van 3 juni 2009
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 april 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Y. VAN DEN BROEKE en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat

1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 1 december 2008 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 3 maart 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.1. "Het asielrelaas wordt als volgt weergegeven in de bestreden beslissing: *"U verklaarde over de Sri Lankaanse nationaliteit te beschikken en afkomstig te zijn uit Chunnakam, district Jaffna. U bent een Tamil van origine. Uw echtgenote overleed jaren geleden. Na het huwelijk van uw dochter Tharshini in 2004 zou zij, haar echtgenoot en haar schoonmoeder samen met u in Chunnakam gewoond hebben. Jullie zouden vaak lastig gevallen zijn door militairen. In mei 2008 zouden de militairen geprobeerd hebben om uw schoonzoon mee te nemen. Toen uw dochter hiertegen protesteerde, zouden de soldaten haar geduwd hebben. Ze zou in prikkeldraad gevallen zijn. Toen de soldaten de verwondingen van uw dochter zagen zouden ze uw schoonzoon hebben laten gaan. Hierop zouden jullie besloten hebben om de streek te verlaten. Jullie zouden allerhande regelingen zoals een reisvergunning hebben*

moeten treffen-. In september 2008 zouden jullie vanuit Point Pedro een boot genomen hebben. Jullie zouden naar Batticaloa gegaan zijn, waar u een kennis had. Op 30 september 2008 zou uw schoonzoon naar de bakker geweest zijn, maar hij zou nooit teruggekeerd zijn. Jullie zouden hem overal gezocht hebben en uw dochter zou navraag gedaan hebben bij de politie. U zou zich zorgen hebben gemaakt over uw dochter en u zou besloten hebben om samen Sri Lanka te verlaten. Jullie zouden vanuit Colombo een vliegtuig genomen hebben. U diende hier op 1 december 2008 samen met uw dochter Tharshini Selvam (OV n° 6.357.739) een asielaanvraag in. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u dezelfde documenten voor als uw dochter, zijnde uw geboorteakte, uw dochters geboorteakte (en vertaling), uw dochters huwelijksakte (en vertaling), uw dochters identiteitskaart, de overlijdensakte van uw echtgenote en de omslag waarin deze documenten verstuurd werden.”

1.2. De feiten worden niet betwist door de verzoekende partij.

Ten gronde.

2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Verzoeker beroept zich op de “Schending van artikelen 2 en 3 van “Wet Motivering Bestuurshandelingen”.

3.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering, in het bijzonder waar hij stelt: “Voorzover dat de CGVS in uiterst beperkte mate in haar beslissing formeel naar wettelijke bepalingen verwijst als zijnde de juridische rechtvaardiging van de beslissing, hoewel er op geen enkele manier wordt aangetoond hoe de in de standaardclausule vermelde wettelijke bepalingen de motivering van de beslissing kunnen dragen, en voorzover de CGVS in beperkte mate zou kunnen stellen aan de formele motiveringsplicht te hebben voldaan, schendt de bestreden beslissing echter de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van zorgvuldig bestuur”, zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling.

4. Verzoeker roept de schending in “van de invulling van het begrip “vluchteling” van artikel 1 a van het Verdrag van Genève.”

4.1. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen originele documenten met foto neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit, maar slechts kopieën van zijn geboorteakte, de huwelijksakte van zijn dochter, de overlijdensakte van zijn echtgenote en de identiteitskaart van zijn dochter. De Raad hecht principieel geen geloof aan kopieën aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerlei knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

4.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wijst er bovendien terecht op dat verzoekers verklaringen inzake zijn documenten strijdig zijn met diegene van zijn dochter alsook met de inhoud van voormelde stukken. *“Ook de door u voorgelegde documenten bieden geen uitsluitel over uw recente afkomst. U legde geen identiteitskaart voor: u beweerde dat u deze kwijt was. Nochtans staat op deze identiteitskaart uw recent adres vermeld. Uw dochter legde enkel een kopie voor van haar identiteitskaart. U beweerde dat zij haar identiteitskaart net als u kwijt was, terwijl uw dochter beweerde dat haar origineel gewoon nog in Sri Lanka lag (gehoorverslag CGVS p. 5, gehoorverslag CGVS Selvam Tharsini p. 4). Het lijkt dan ook dat jullie de originele identiteitskaarten proberen achter te houden. Voorts werd de overlijdensakte van uw echtgenote in 2007 afgestempeld in Colombo, u had hier geen verklaring voor (gehoorverslag CGVS p. 5). De vertalingen van uw dochters documenten werden in november 2008 in Colombo opgesteld en op de huwelijksakte van uw dochter staat bij “residence” een adres in Colombo vermeld, zodat kan worden vermoed dat zij een vast adres had in Colombo. Ook uw verklaring dat deze documenten jullie recent werden opgestuurd in de voorgelegde omslag lijkt niet te kloppen, daar de stempel op deze omslag in 2003 gezet werd, zoals blijkt uit de datum. Er bestaat dan ook een zeer sterk vermoeden dat u en uw dochter reeds langere tijd in Colombo woonachtig waren.”*

4.3. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor voorgaande vaststellingen, die doen vermoeden dat hij documenten achterhoudt en leugenachtige verklaringen aflegt inzake zijn verblijfplaats in Sri Lanka alvorens zijn vlucht. Verzoeker adstrueert evenmin zijn reisweg terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen. Verzoeker weet niet met welke luchtvaartmaatschappij hij naar Europa reisde, noch wat de vluchtroute was (gehoorverslag CGVS, 17.2.2009, p.11) terwijl passagiers op internationale vluchten herhaaldelijk en op systematische wijze onderworpen worden aan strenge en individuele controles van identiteits- en reisdocumenten. Voor zover verzoeker verklaart deze te hebben te kunnen omzeilen dient hij dit nauwgezet en overtuigend te kunnen toelichten. Verzoekers onwetendheden en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden reiswijze. Dat hij kon reizen zonder de gegevens te kennen die op het vals paspoort vermeld worden en het paspoort nooit in eigen handen had maar gewoon de smokkelaar diende te volgen, is dan ook niet geloofwaardig (gehoorverslag CGVS, 17.2.2009, p.11-12). Voorgaande vaststellingen ondermijnen verzoekers algehele geloofwaardigheid, in het bijzonder van zijn voorgehouden illegale reisweg en de onmogelijkheid om een reisdocument voor te leggen.

5. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat zijn verklaringen verschillende, opvallende “merkwaardigheden” en tegenstrijdigheden vertonen, alsook de verklaringen van verzoeker en zijn dochter onderling, en verzoekers voorgehouden afkomst, recente vlucht en reisweg evenmin kunnen overtuigen. Zo stelt de bestreden beslissing:

“Zo zijn er merkwaardige elementen vastgesteld in uw verklaringen over uw dochter Selvam Tharsini. Er werd u gevraagd sinds wanneer uw dochter, schoonzoon en diens moeder samen met u in Chunnakam samenwoonden en u beweerde dat dit sinds 1975 was, om even later te beweren dat dit sinds 1977 was (gehoorverslag CGVS p. 2). Er werd u gevraagd wanneer uw enige dochter geboren is en u verklaarde dat dit in 1980 was (gehoorverslag CGVS p. 2). Gewezen op de onmogelijkheid van uw bewering dat uw dochter geboren in 1980, reeds in 1975 huwde, beweerde u dat ze in 1984-1985 huwde (gehoorverslag CGVS p. 2). Er werd u gevraagd of uw dochter dan 4-5 jaren oud was ten tijde van haar huwelijk, maar volgens u was ze twintig jaar toen ze huwde (gehoorverslag CGVS p. 2). Uiteindelijk beweerde u dat ze in 2004 huwde (gehoorverslag CGVS p. 3). Bij de vraag sinds wanneer uw schoonzoon dan bij u woonde beweerde u vanaf 1985 (gehoorverslag CGVS p. 3). Gevraagd of uw schoonzoon dan ruim twintig jaren bij u woonde, moest u het antwoord uiteindelijk schuldig blijven; u kon enkel verklaren dat het geen 2 jaren, maar ook geen 20 waren (gehoorverslag CGVS p. 3). Uw verklaring hiervoor, uw vergeetachtigheid, is onvoldoende om deze ongerijmdheden te verklaren. Bovendien werd een merkwaardigheid vastgesteld met betrekking tot de documenten van uw dochter. Enerzijds werd in de huwelijksakte bij naam van haar vader Kasippillai Thangaratnam ingevuld, terwijl uw naam naar eigen zeggen Kasi Kanagarathnam is, zoals ook werd ingevuld in de geboorteakte (gehoorverslag CGVS p. 2, 5). Uw verklaring hiervoor dat u uit respect wel eens Kasippillai werd

genoemd en dat Thangaratnam de naam van uw echtgenote is, biedt geen oplossing aangezien kan worden verondersteld dat op dergelijke officiële documenten toch de officiële naam van de vader zal worden ingevuld en niet een bijnaam. Bovendien legde u geen enkel identiteitsdocument voor waaruit uw correcte naam blijkt. Er kan bovendien maar weinig geloof worden gehecht aan jullie directe vluchtaanleiding. Deze handelt rond twee concrete incidenten: de poging tot arrestatie van uw schoonzoon in mei 2008, en de verdwijning van uw schoonzoon in september 2008. Wat betreft het incident van mei 2008 verklaarde u dat de militairen uw schoonzoon uiteindelijk niet meenamen daar uw dochter door haar val in de prikkeldraad verwond was; tevens beweerde u dat uw dochter een medische behandeling van een week nodig had (gehoorverslag CGVS p. 9). Uw dochter Selvam Tharsini verklaarde over hetzelfde incident, dat ondanks haar verwondingen die dag, het leger haar echtgenoot toch meenam en die avond pas liet gaan, en dat zij drie weken verpleegd diende te worden voor haar open wonden en anderhalve maand voor haar enkel (gehoorverslag Selvam Tharsini p. 7-8). Voorts verklaarde u in eerste instantie dat u enkel met uw dochter in mei 2008 van Chunnakam naar Batticaloa verhuisde, terwijl u later tijdens uw gehoor dan weer beweerde dat u in september 2008 naar Batticaloa verhuisde en dit samen met uw dochter, schoonzoon en diens moeder (gehoorverslag CGVS p. 2, 3, 4). Wat betreft het tweede incident namelijk de verdwijning van uw schoonzoon beweerde u dat uw dochter nadien twee tot drie keer naar de politie ging samen met haar schoonmoeder om dit aan te geven (gehoorverslag CGVS p. 10). Uw dochter verklaarde dan weer dat ze in totaal wel 35 tot 40 keren naar de politie ging, maar dat haar schoonmoeder nooit meeging, deze bleef samen met u thuis (gehoorverslag CGVS Selvam Tharsini p. 9). Gezien bovenstaande vaststellingen kan er maar weinig geloof worden gehecht aan jullie beweerde vluchtaanleiding. Tevens kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering recent afkomstig te zijn uit het noorden of oosten van Sri Lanka. Hoewel u Chunnakam en omgeving in detail kon beschrijven, kunt u niet aannemelijk maken dat u hier nog verbleef tot september 2008. Er werd u gevraagd om enkele gebeurtenissen te beschrijven die plaatsvonden gedurende het laatste jaar dat u daar woonde, maar u kon hierop slechts heel algemeen antwoorden. U had het over jongeren die doodgeschoten werden, maar dat gebeurde wel vaker, u had het over een kapper die vermoord werd, maar u kon geen details zoals zijn naam of de datum van dit incident geven (gehoorverslag CGVS p. 7). U had het ook over ontvoeringen en bomaanslagen, zonder dat u meer details kon geven (gehoorverslag CGVS p. 8) Uw beschrijving van dergelijke incidenten was zo algemeen dat ze op vele gebeurtenissen gedurende vele jaren kunnen slaan. U kunt dus niet aannemelijk maken recent uit Chunnakam afkomstig te zijn. Hetzelfde soort vragen werd u ook gesteld over uw verblijf in Batticaloa, maar u kon geen enkel incident aanhalen buiten hetgeen in uw relaas paste (gehoorverslag CGVS p. 10). U gaf dan ook aan dat u niet concreet kon aantonen recent in Batticaloa verbleven te hebben”.

5.1. Volgens verzoeker gaat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “volledig voorbij aan de constitutieve elementen van het huidige dossier.” Verzoeker stelt dat hij “kon immers duidelijk aantonen dat er nog jongeren werden doodgeschoten in de regio gedurende het laatste jaar dat verzoeker er verbleef. Tevens merkte hij gedetailleerd op dat er een persoon vermoord was, dewelke de beroepsactiviteit uitoefende als kapper. De verwerende partij vond het klaarblijkelijk onvoldoende dat verzoeker zelfs het beroep van de vermoorde persoon kon vermelden, want zij wilde immers de correcte naam en datum horen. Daarenboven vermeldde verzoeker ook dat er tal van ontvoeringen en bomaanslagen plaatsvonden in de desbetreffende periode.”

5.1.1. Dat verzoeker gedetailleerde verklaringen aflegde kan niet overtuigen. Verzoeker gaat eraan voorbij dat hem net de vaagheid van zijn verklaringen wordt aangewreven. Algemene, weinigzeggende beweringen als “jonge jongens werden door onbekenden op motorfiets doodgeschoten (...) veel ontvoeringen (...) er kwamen altijd veel militairen op af” (gehoorverslag CGVS, 17.02.2009, p.7-8) komen niet doorleefd voor en kunnen geenszins een effectief recent verblijf in de regio aantonen. Dat “verzoeker de regio in detail kan omschrijven” kan hoogstens een, eventueel ingestudeerde, bekendheid met de regio aantonen doch geen recent verblijf. Dit klemte te meer nu verzoeker niet wist wanneer de avondklok werd ingevoerd. Zijn bewering “De invoering van de avondklok en de angst die er tussen de mensen van de regio leefde, zorgde er immers voor dat verzoeker niet de nodige details kon weergeven van de verdwijningen, ontvoeringen en moorden dewelke gedurende die periode hebben plaatsgevonden te Sri Lanka en meer in het bijzonder de regio waar verzoekster van afkomstig is.” kan geenszins overtuigen. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat een avondklok geen isolering van de samenleving uitmaakt en geenszins contact met de dagelijkse realiteit in de weg staat. Dat er een algemeen gevoel van angst heerste laat bovendien net toe een nauwe betrokkenheid en bekendheid te

verwachten met de dagelijkse realiteit, zodat opmerkelijke gebeurtenissen in het geheugen gegrift zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan. Zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven.

5.1.2. Verzoeker legt ter terechtzitting een bankuittreksel neer van 11 november 2005 en meent dat dit zijn recent verblijf kan bevestigen. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat deposito's bij een bank geen bewijs van verblijf zijn.

5.2. Volgens verzoeker is het *“onredelijk om te eisen dat een bejaarde man op leeftijd, dewelke aan de nodige stress en medische zorgen onderhevig is, op gedetailleerde wijze zich de nodige data kan herinneren van bepaalde gebeurtenissen.”*

5.2.1. Verzoeker is 73 jaar waaruit bezwaarlijk kan worden afgeleid dat zijn leeftijd zijn denkvermogen kan aantasten te meer daar hij zich nog in staat voelt zijn land te verlaten en in een vreemde omgeving te komen wonen. Evenmin legt hij bewijsstukken of medische attesten neer die aantonen dat zijn medische conditie van die aard is om de veelheid aan flagrante tegenstrijdigheden in zijn verklaringen te vergoelijken. Verzoeker zou volgens het geboortecertificaat van zijn dochter staatsambtenaar met rust zijn. Ook uit hoofde van zijn vroegere functie kan van hem enige oplettendheid verwacht worden zodat hij de vragen naar bestvermogen beantwoordt, coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De door de Commissaris-generaal correct weergegeven tegenstrijdigheden, waarvoor verzoeker geen aannemelijke verklaring aanreikt, raken de kern van het relaas, zijn pertinent en halen de geloofwaardigheid van de asielmotieven onderuit.

6. Verzoekers theoretische uiteenzetting in het verzoekschrift met betrekking tot “de invulling van het begrip vluchteling van artikel 1a van het Verdrag van Genève” is overtoollig en doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen.

7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming.

8. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Verzoeker stelt *“Uit diverse verklaringen, alsook uit de schriftelijke stukken dewelke voorgebracht werden door verwerende partij, blijkt dat personen die geviséerd worden door de in de regio aanwezige militairen blootgesteld worden aan ernstige bedreigingen gericht naar de persoon van de burger. Het feit dat deze militairen om de zoveel tijd verzoeker persoonlijk opzoeken in zijn woning, bevestigt het persoonlijk karakter van deze bedreiging. Dit wordt eens te meer versterkt door de directe link dewelke verzoeker heeft met zijn verdwenen schoonzoon, dewelke reeds eerder hardhandig ondervraagd werd omwille van vermeende banden met de vijandelijke groepering van de in de regio aanwezige militairen.”*

9.1. Aangezien uit wat voorafgaat blijkt dat het voorgehouden asielrelaas niet kan overtuigen dient te worden vastgesteld dat in zoverre verzoeker zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor de vluchtelingenstatus hij evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk maakt.

9.2. Verzoeker wijst op rechtspraak van het Hof van Justitie van “17 februari 2009” en besluit *“zelfs al kan de Raad zich niet vinden in bovenstaande bewering dat het persoonlijke karakter van de vervolging*

bewezen is, dan nog kan zij niet aan huidige argumentatie onderuit. De dochter van verzoeker heeft immers onlangs haar man reeds verloren, net als tal van weduwen die momenteel in Sri Lanka wonen. Deze ontvoeringen en moordpartijen zijn dermate willekeurig, doch gericht op de etnische Tamil-groepering, dat ook verzoeker de nodige gronden heeft aangetoond dat hij recht heeft op de subsidiaire bescherming."

9.3. Het dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

9.4. Het EHRM heeft in NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27) de situatie in Colombo nader onderzocht, erkent dat deze verslechterde met de daaraan verbonden toename van mensenrechtenschendingen. Het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 sluit niet uit dat voor de toepassing van artikel 3 EVRM individualisering in *extreme gevallen* [eigen benadrukking] van geweld niet steeds noodzakelijk is, maar concludeert anderzijds dat in casu de intensiteit van het geweld niet noopt tot dergelijke conclusie van algemeen risico voor alle Tamils die naar Sri Lanka terugkeren. Het Hof benadrukt in casu de individualiseringsvereiste.

9.5. Zowel uit de verklaringen als uit de neergelegde documenten blijkt dat verzoeker zijn voorgehouden identiteit niet genoegzaam aantoot noch zijn voorgehouden recent verblijf in het noorden van Sri Lanka alvorens zijn vlucht. Verzoeker schendt derhalve de medewerkingsplicht en stelt de Raad in de onmogelijkheid een correct beeld te krijgen van zijn verblijfsrechtelijke status alvorens zijn vertrek en van zijn huidige staatsburgerschap. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in het noorden en oosten van Sri Lanka. De Raad wenst te benadrukken dat voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet kan volstaan en hij enig verband met zijn persoon moet aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Bovendien stelt de Raad vast dat uit de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat hij, in tegenstelling tot zijn bewering, reeds bij de geboorte van zijn dochter in Kandy woonde. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in het noorden en oosten van Sri Lanka. Verzoeker haalt, voor zover hij effectief noch in Sri Lanka woonde, geen moeilijkheden aan noch bijzondere aandachtspunten die mogelijk op een risico kunnen wijzen. Zijn reisweg is ongeloofwaardig alsook zijn bewering geen paspoort te kunnen voorleggen.

10. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

11. Verzoeker roept in "*Schending van de regels van evenredigheid en andere regels van behoorlijk bestuur*" Verzoeker voert aan dat "*Het bestaan van enkele tegenstrijdigheden in de vorm van bepaalde data in het verhoor van enerzijds verzoeker en anderzijds zijn dochter, dat met verwijdering van het grondgebied wordt gesanctioneerd zonder een afweging te maken tussen de gevolgen van de verwijdering. kan niet als evenredig beschouwd worden.*"

11.1. Een schending van het evenredigheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, de beslissing staat immers geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd, en de gevolgen van de beslissing staan evenmin in wanverhouding met het doel van de beslissing die de Commissaris-generaal op basis van zijn wettelijke bevoegdheden heeft genomen. Overigens zijn verzoekers eigen

verklaringen, ook zonder deze te vergelijken met deze van zijn dochter, onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen. De Raad wenst te benadrukken dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet) en dat in casu dient te worden vastgesteld na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de Commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas heeft besloten.

12. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 juni 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK